

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Utgivarna vill med Skandinavisk Vapenrulla skapa ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Dessutom syftar Skandinavisk Vapenrulla till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

*

2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivarna fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigt formulär.

*

3. Utgivaren garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapeninnehavare.

Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person enligt egen uppgift de facto bär visst vapen.

*

4. Utgivarna ansvarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad de kunnat kontrollera i tillgängliga källor. Uppenbara felaktigheter publiceras således ej, och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.

*

5. Ej heller publiceras:

a. nyantaget släktvapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarlikt vapen, vartill annan person eller släkt enligt utgivarnas bedömande har bättre rätt.

b. vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler.

SKÖLD: I grönt en upprest hjort av silver med röd beväpning nedtill åtföljd av ett sinistervänt jakthorn av silver med röd rem.

På hjälmen ett grönt hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och grönt.

HJÄLMPRYDNAD: Ett hjorthuvud av silver med röd beväpning.

DJURBERG

SVR-145-70

Släkten Djurberg, som för här registrerade vapen, härstammar från Stockholm där Håkan Larsson (död 1697) var slakthusskrivare. Hans son, Johan Håkansson Djurberg (1697-1765) var slaktare i Stockholm och antog sin styvfaders släktnamn. Johan H:s son Djurbergs sons sons son, överstelöjtnant Sten Ludvig Djurberg (1871-1956) förde sedan 1920-talet släktvapnet, som anses gå tillbaka på en gammal tillverkningsstämpel.

Uppgifterna har lämnats av den sistnämndes dotterson, amanuens Per Nordenwall, FK, Uppsala.

Litteratur: Svenska åttartal 1891. Svenska släktkalendern 1912, -13, -17, -27, -43 och -67.

SKÖLD: I rött en mansfigur (i 1600-talsdräkt) av silver stående på ett grönt treberg.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Ett stående lamm av silver bärande en röd fana med ett svävande kors av silver.

OSTERMAN

SVR-146-70

Släkten Osterman härstammar från Westfalen och dess äldste kände stamfader, Mathias Osterman, var bergmästare i Bochum under slutet av 1500-talet. Hans son Johan var kyrkoherde i Bochum och hade sönerna Ewert, kyrkoherde i Werden an der Ruhr, Johan Conrad, kyrkoherde i Bochum, och Johann Heinrich, jur dr och advokat i Wetzlar. Från den sistnämnde härstammar den ryska grevliga ätten Osterman, till vilken hörde ryska sändebudet i Stockholm, sedermera rikskanslern Ivan Osterman (1725-1811).

Den äldste av bröderna, Ewert, hade sonen Christopher Diedrich I (1638-1718), som flyttade till Sverige och blev borgmästare i Karlskrona. Hans son var Christopher Diedrich II, tulldirektör i Karlskrona, som hade sönerna Christopher Diedrich III (1720-1795) och Justus Christopher (1721-1786) från vilka nu levande svenska medlemmar av släkten härstammar. Till dessa hör uppgiftslämnaren, adjunkt Lars Osterman, Säffle, som är sons sons sons son till ovannämnde Justus Christopher Osterman, superkargör vid Ostindiska kompaniet. Släktvapnet har förts sedan 1680 och syftar på släktnamnet genom hjälmprydnadens påskalam (ty. Osterlamm) och sköldens mansfigur.

Litteratur: Svenska släktkalendern 1950. J. Siebmacher, Grosses und allgemeines Wappenbuch. H.V. Rolland, Planches de l'armorial général de J.-B. Rietstap, Haag 1938.

SYVERSEN

SVR-147-70

SKJOLD: I rødt et dexter-vendt hjortehode med en syvoddet stjerne mellom hornene, alt av gull.

På hjelmen et rødt hjelmklede foret med gull og med vulst av gull og rødt.

HJELMTEGN: To hjortehorn av gull.

VALGSPRÅK: *Intet uten Gud.*

Våpnet er antatt i 1968 av bokholder Odd Magnar Syversen, Løten, Norge, før seg og sin fetter, Per Magne Syversen, og etterkommere med slektsnavnet.

Slekten første kjente medlem er Syver Michelsen, født 1780, gårdbruker på Høksnes i Vang på Hedemarken og tip-tip-oldefar til ovennevnte Odd Magnar Syversen, som har gitt opplysningene.

Slekten er under utgranskning.

En av herr Syversens forfedre på morssiden førte en hjort i sitt segl. Fargene er tatt fra det norske riksvåpen. At stjernen er syvoddet hen-spiller på familienavnet.

ATTERBOM

SVR-148-70

SKÖLD: I blått en kavle av silver åtföljd på var sida av ett hjärta av guld.

På hjälmen ett blått hjälmtycke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och blått.

HJALMPRYDNAD: Mellan två blå vingar, vardera belagd med ett St Georgskors av silver, en fackla av guld med röd flamma.

VALSPRÅK: *Amor vincit omnia och Pugna pro pace* (som fältrop vid hjälmprydnaden)

Våpnet är år 1970 antaget av uppgiftslämnaren, direktören kapten Per-Axel Amadeus Atterbom, Kungsbacka, för sig och sina efterkommande bärande släktnamnet.

Slakten härstammar från byn Attorp i Rappestads socken i Östergötlands län, varav namnet togs år 1680 av komministern Jonas Atterbom. Äldste kände stamfader är dennes farfar, bonden Lars Hemmingson, född ca 1590. Jonas Atterboms sons sons son var skalden, ledamoten av Svenska Akademien, professorn Per Daniel Amadeus Atterbom (1790-1855), som är farfars far till uppgiftslämnaren.

Våpnet bygger i sina grunddrag på vapnet för utdöda adliga ätten Kafle, från vilken uppgiftslämnaren härstammar på moderns sida. St Georgskorsen i hjälmprydnaden återgår på frimurarsymboler.

Litteratur: Svenska släktkalendern 1930.

SKJOLD: I blått gennem en ring af guld en træstamme med to grene, hver med et blad, og en tredelt rod, alt af sølv.

På hjelmen et blått hjelmklæde foret med sølv og med vulst af sølv og blått.

HJELMTEGN: En naturfarvet skade.

Våbnet er i 1969 antaget af Overlæge Jørgen Christian Schambye og må også føres af dennes broder, Professor Dr med.vet. Per Schambye, og deras efterkommere med slægtnavnet.

Slægten stammer fra Skamby hvor den boede gennem fem generationer. Stamfader er gårdmand i Skamby Jakob Christensen, der er nævnt 1661 og 1688. Dennes sønnesøns sønnesøn, grenadér, siden gårdmand i Torup i Skamby sogn, Laurids Christensen Schambye, antog slægtsnavnet. Hans sønnesøns sønnesøn er ovennævnte Jørgen Christian Schambye, som har givet oplysningerne.

SCHAMBYE

SVR-149-70

SKÖLD: Av en bjälke av silver, belagd med tre svarta rågax, delad i rött, vari tre liljor av silver, och blått, vari en ros av silver.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med silver och med hjälmbindel av silver och rött.

HJÄLMPRYDNAD: En blå lilja mellan två röda vesselhorn, vartdera upptill besatt med ett svart rågax.

Vapnet är år 1970 antaget av uppgiftslämnaren, ingenjör Tor Rugsveen, Malmö, för sig och sina efterkommande bärande namnet Rugsveen eller Irgens-Rugsveen.

Vapnet må även föras av uppgiftslämnarens broder, Rolf Rugsveen, Oslo.

Uppgiftslämnarens morfars farfars farfars farfars far var Henrich Jürgens, som omkring år 1600 bodde i Itzehoe i Holstein och senare blev köpman och hovfunktionär hos danske kungen Christian IV. Möjligen härstammar han från Amsterdam där en släkt Irgens förde vapen liknande det som senare fördes av hans efterkommande med namnet Irgens. Hans äldre son Joachim adlades med namnet Irgens von Westereich och var en framstående handels- och industriman i Danmark och Norge där han bl a hade bergverket Røros vid Trondheim.

Dennes yngre bror Johannes Irgens, Dr philos. et med. vid Paduas universitet, kallades av brodern till direktör för Røros bergverk och blev genom sina tolv söner stamfar för den stora norska släkten Irgens.

Uppgiftslämnarens fädernesläkt härstammar från Fåberg, Lillehammer i Hedmark där medlemmar i tidigare generationer varit bönder. Släkt- och gårdsnamnet Rugsveen betecknar ett svedjebruk för rågodling.

Vapnet bygger på olika versioner av Irgensvapnet, som är känt sedan 1600-talet. Genom de svarta rågaxen anspelar det även på fädernesnamnet.

Litteratur: J P Rietstap, Armorial Général. Ludv Kr Langberg, Op-lysninger om slegten Irgens fra Røros, Oslo 1927. Hans A K T Cappelen, Norske slektvåpen, Oslo 1969.

RUGSVEEN
IRGENS-RUGSVEEN

SVR-150-70

APELSTIG

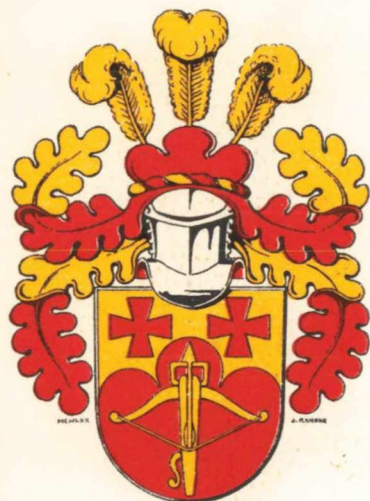
SVR-151-70

SKÖLD: I grönt en sänkt sparre ovan åtföljd av två äpplen, allt av guld.

På hjälmen ett grönt hjälmtäcke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och grönt.

HJÄLMPRYDND: En sparre av guld mellan två gröna oxhorn.

Vapnet är år 1969 antaget av uppgiftslämnaren, herr Ingemar Apelstig, V:a Frölunda, Göteborg, för sig och sina efterkommande med släktnamnet. Vapnet är talande.

COLLIANDER

SVR-152-70

SKÖLD: Av en trebergsskura delad i guld, vari två röda St Georgskors, och rött, vari ett spänt armborst med pil av guld.

På hjälmen ett rött hjälmtäcke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Ett rött treberg besatt med tre strutsplymer av guld, en på vardera kullen.

Vapnet är år 1970 antaget av uppgiftslämnaren, poliskommissarie Hans-Lennart Colliander, Bromma, för sig och övriga medlemmar av samma släkt: Femsjögren, bärande namnet Colliander. Övriga släktgrenar må använda vapnet briserat. Uppgiftslämnaren härstammar enligt tradition i elfte led från skattebonden Karl Kulle på Skir Kullagård i Växjö landsförsamling. Karl Kulle förekommer liksom sonen Nils Karlsson Kulle åtminstone sedan 1558 med släktnamnet Kulle. Nils Karlsson Kulle antages ha varit far till kyrkoherden i Femsjö socken Erlandus Nicolai. Denne anses ha antagit släktnamnet Colliander, vilket dock ej säkert kan bestyrkas. Hans son, kyrkoherden i Åsenhöga Bergerus Erlandi skrev sig Colliander, vilket är en latinisering av det gamla släkt- och gårdsnamnet Kulle. Vapnets treberg syftar på namnet, armborstet på det småländska ursprunget och korsen på släktens över fyrtio präster.

Litteratur: J. G. Anrep, Svenska släktboken, 1871-82. E. Colliander, släkten Colliander i Sverige och Finland, 1939. E. Hård af Segerstad, Om smålandssläkten Collianders ursprung, Släkt och Hävd 1960.

SKÖLD: I svart drake av guld med röd beväpning uppkommande med överkropp och svans från en stam av silver belagd med en svart bjälke.

På hjälmen ett svart hjälmtäcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld, svart, silver, svart, guld och svart.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två drakvingar av guld en svart treudd.

Vapnet är år 1970 antaget av uppgiftslämnaren, byggnadsingenjör Ulf Drakenheim, Stockholm, för sig och sina efterkommande bärande släktnamnet.

Vapnet anspelar på släktnamnet och på vapenantagarens marina intressen.

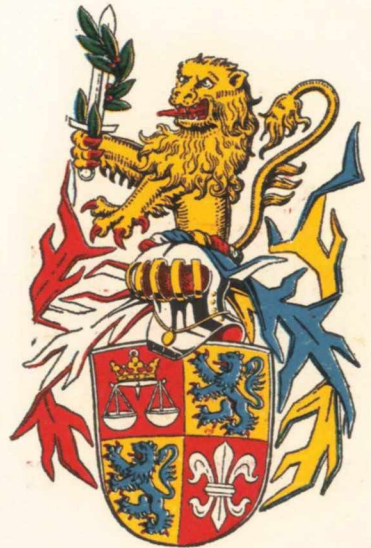
DRAKENHEIM

SVR-153-70

SKÖLD: Kvadrerad i rött och guld med i första fältet en (guld)krönt balanserad våg av silver, i andra och i tredje fältet ett blått lejon samt i fjärde fältet en lilja av silver.

På hjälmen ett rött och blått hjälmtäcke fodrat med silver och guld samt med hjälmbindel av rött, silver, blått, guld, rött och silver.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppstigande lejon av guld i höger tass hållande ett svärd omvirat med en grön lagerkvist.

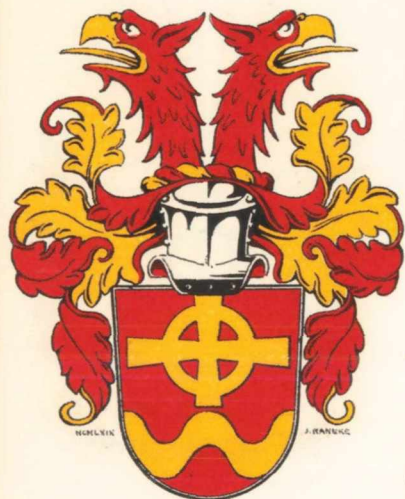
Svenska adliga ätten Löwenhielm härstammar från en Gudmund, som uppgives ha kommit från Flandern eller Frankrike och varit tornbyggare. Han bodde i Dragaryd i Småland och dog ca 1555. Hans son, Erlandus Gudmundi (1554—1630), var kyrkoherde i Nor i Värmland och hade sönerna Mattias Erlandi Norenus, stamfar till adliga och friherrliga ätterna Nordenfalk, och Gudmundus Erlandi Norenus (1607—1675). Den sistnämnde hade sönerna Petrus Nordberg, stamfar till adliga ätten Nordenborg, och hovrättsrådet Gudmund Nordberg (1656—1739), vilken adlades Löwenhielm år 1725 med ovanstående vapen (introducerad 1726 under nr 1791). Gudmund Löwenhielm hade fyra söner. Från de två yngsta av dessa, Crispin och Gudmund Erik, härstammar i dag fortfarande grenar. Deras äldre bror, Carl Gustaf, blev upphöjd till friherre och greve Löwenhielm, men hans ättengen dog ut på svärdssidan 1861. Ovanstående Gudmund Erik L. (1706—1759) är farfars farfar till uppgiftslämnaren, civilekonom Carl Löwenhielm, Malmö.

Hjälmprydnadens svärd kommer från Gudmund Nordberg-Löwenhielms hustrus släktvapen, Cederhielm, som troligen även bidragit med lejonen. En silverlilja i rött förekommer även i vapnen Nordenfalk och Flygge (Gudmundus E Norenus' hustrus släkt, som också var verksam i Nor i Värmland). Hjälmtäckets och -bindelns rätta tinkturfördelning är oklar och skiftar mellan olika källor.

Litteratur: G. Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Sthlm 1930.

LÖWENHIELM

SVR-154-70

SIGURDH

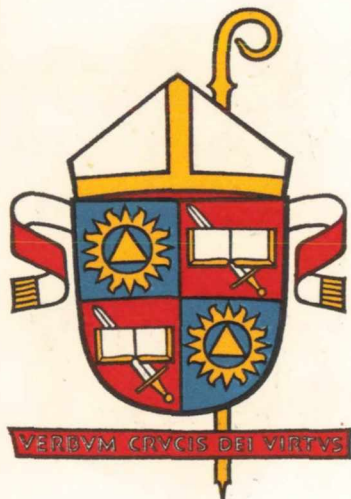
SVR-155-70

SKÖLD: I rött ett ringkors med förlängda balkar över en sänkt, av vågskuror bildad bjälke, allt av guld.

På hjälmen ett rött hjälmtycke fodrat med guld och med hjämbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Två uppstigande och frånvända röda griphuvuden med beväpning av guld.

Vapnet är år 1970 antaget av uppgiftslämnaren, instrumentmakare Åke Sigurdh, Lund, för sig och sina efterkommande bärande släktnamnet. Vapenbilden i de skånska färgerna syftar på släktens anknytning till Dalby. Korset och den vågformade bjälken symboliserar "Heligkorskyrkan" och dopkällan i detta urgamla skånska kult centrum. Griphuvudena är tagna från kyrkans 1100-talsdopfont, som är försedd med en av Skånes äldsta gripbilder.

GIERTZ

SVR-156-70

SKÖLD: Kvadrerad i blått och rött med i första och fjärde fältet strålkranen av en sol, i vilken ett liksidigt triangulärt fält (Gudsöga) inskrivits, båda av guld, och i andra och tredje fältet en uppslagen evangeliebok av silver med snitt av guld överlagd ett balkvis ställt svärd av silver med fäste av guld. Skölden är timbrerad med mitra och överlagd en gyllene kräkla.

VALSPRÅK: *Verbum crucis virtus.*

Vapnet föres av Biskop emeritus Bo Giertz (född 1905, prästvigd 1934, biskopsvigd 1949, avgången 1970) och visar vapnet för Göteborgs stift, utarbetat av riksarkivets heraldiska sektion 1963, kvadrerat med biskopens eget vapen, antaget 1965. Stiftsvapnets Gudsöga är hämtat från dekoren på den nya biskopskräkulan från 1935 och är en symbol för den heliga Treenigheten. Biskopens personliga vapen, evangelieboken och svärdet, syftar dels på Guds Ord som "trones sköld" och "Andens svärd" (sv. ps. 346: 4) och dels på germanernas apostel, ärkebiskopen Bonifatius av Mainz, som vid sin martyrdöd den 5 juni 759 höll evangelieboken över sitt huvud (S:t Bonifatii döds- och minnesdag bär i den nya svenska almanackan namnet Bo). Valspråket är hämtat ur den latinska översättningen till 1 Kor. 1: 18: *Talet om korset är en Guds kraft. Biskopsämberet utmärkes i Svenska kyrkan genom mitra och kräkla.*

Släkten Giertz antages leda sitt ursprung från Tyskland, men dess äldste kända stamfader är guldsmeden i Lund Peter Giertz (död 1710). Något vapen är tidigare ej känt inom släkten, fränsett det frimurarvapen som fördes av biskopens fader, professorn med. dr Knut Harald Giertz (1876—1950). Biskopens efterkommande utelämnar stiftsvapnet och timbrering och kan i stället tillfoga hjälm med rött hjälmtycke, fodrat med silver, och med hjämbindel av silver och rött samt som hjälmprydnad strålkranen av en sol, i vilken ett liksidigt triangulärt fält (Gudsöga) inskrivits, båda av guld.

Litteratur: Svenska släktkalendern, 1938 s. 329. Heraldisk Tidsskrift, bind 2, nr 13, Köbenhavn 1966, s. 149—150.

SKÖLD: I rött ett stående lejon på en stam, allt av guld.

På hjälmen ett rött hjälmträcke fodrat med guld och med hjälmbindel av guld och rött.

HJÄLMPRYDNAD: Två vingar av guld.

LÖWENSON

SVR-157-70

Vapnet är år 1970 antaget av uppgiftslämnaren, direktör Sven Löwenson, Ekeberg, Tådene, för sig och efterkommande bärande släktnamnet. Uppgiftslämnaren räknar släktskap med utdöda danska adliga ätten Løvenson, vars namn antagits i svensk form och vars vapen utgör förebilden för här i differentierad form registrerade släktvapen.

SKÖLD: I svart en ljusstake med ett brinnande ljus på vardera sidan åtföljt av en sporrklinga, allt av silver.

HJÄLMPRYDNAD: Ett svart hästhuvud med grimma och yvigt flygande man av silver.

Hästens halshud är utformad som ett svart hjälmträcke fodrat med silver.

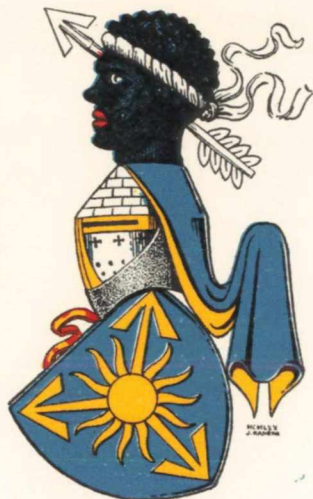

HARJAPÄÄ

SVR-158-70

Vapnet är i denna form antaget år 1920 av uppgiftslämnaren, ryttmästare Olle Harjapää (tidigare Helenius), Tenala, Finland, för sig och sina efterkommande. Det bygger emellertid på ett vapen som tillskrives en anfader på uppgiftslämnarens möderne, rusthållaren och Finlands kammarfiskal Anders Jakobsson Aimä (död 1660), vars släkt är känd på Hiiri gård i Kokemäki i Satakunda på 1500-talet. Denne erbjöds av drottning Kristina "adligt vapen och sköld med namnet Ljusentjerna". Aimä avvisade erbjudandet men synes ha använt ett efterlämnat vapensigill visande ett ljus i stake åtföljt av tre stjärnor på var sida (enligt Ruuth i angiven litteratur). Hans efterkommande har skrivit sig Aimä, Aejmelaeus, Emelcus Emelé och torde tidvis ha fört stamfaderns vapen. Uppgiftslämnaren härstammar på fädernet från Hattula där tidigare generationer varit bönder. Senare generationer innehåller flera kavalleriofficerare, vilka bar släktnamnet Helenius. Uppgiftslämnaren var själv Finlands siste ryttmästare i aktiv tjänst och vill med vapnets sporrklingor symbolisera släktens anknytning till kavalleriet. Hans son fortsätter släktens militära traditioner som officer vid gränsbevakningen. Uppgiftslämnaren ändrade 1943 släktnamnet till Harjapää, vilket betyder "manhuvud", d v s hästhuvud med yvig man såsom i hjälmprydnaden.

Litteratur: Y O Ruuth, Kamariviskaali Antti Jaakonpoika Aिमän elämä ja toiminta, Helsingfors 1910. A von Bonsdorff, Släkterna Estlander och Forkman, Helsingfors 1945. Arvid Lind, Släkten Lind från Tavastland, Åggelby 1923. Axel Bergholm: Sukukirja, Suomen aatelittomia sukuja (del I, sid. 3-12) Kuopio 1901.

von BLIXEN - FINECKE

SVR-159-70

SKÖLD: i blått en flammande sol från vilken tre pilar utgår, två riktade mot sköldens övre hörnor och en mot sköldfoten.

På hjälmen ett blått hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Ett svart morianhuvud med en vit bindel virad om hjässan (knuten i nacken med fladdrande ändar) samt bakifrån genomborrat av en silverpil.

Ur adelsätten von Blixen anses ursprungligen komma från Niedersachsen, varifrån den utvandrade till Pommern på 1100-talet. Den nämnes först med Hinricus Blixino 1239. År 1322 besitter den godset Klein-Zastrow, som den därefter ägde i 350 år. År 1382 nämnes bröderna Nicolaus, Wolfardt, Henning och Erfridus von Blixen, av vilka den sistnämnde var riddare och skrev sig till Kl-Zastrow. Släkten har stam- och vapengemenskap med släkten von Schmeling, som sammankopplas med von Blixen i urkund från 1305.

Den säkra stamföljden börjar med sonsonen eller sonsons sonen till en av ovannämnda bröder, Claus v Blixen på Kl-Zastrow 1470, vars sonsons sonson, Andreas Dubslav v B (1642—1688) var överstelöjtnant i svensk tjänst. Dennes kusins son, Fredrik August v B blev 1723 naturaliserad svensk adelsman och introducerades samma år på riddarhuset under nr 1779, men denna gren utdog med nästa generation. Ovannämnde Andreas Dubslav var farfar till generallöjtnant Conrad Christopher v B (1716—1787), som naturaliserades som svensk adelsman 1764 och adopterades på sin frändes nummer jämte sin bror, Hans Gustaf, vars släktgren dog ut två generationer senare. I det svenska adelsvapnet har stamvapnets ursprungliga pilar blivit blixtr utgående från en sol med "ansikte", som i tidigare versioner var en ring.

Conrad Christopher upphöjdes 1772 till friherre (introducerad 1775 under nr 258). Friherrevapnet visar stamvapnet på skölden och första hjälmprydnaden. Den andra hjälmprydnaden är hämtad från hustruns vapen, von Finecke, och visar mellan två silverfanor en störtad svart örn "tvärs af skuten af en kula af guld, som stadnat på vänstra sidan om den med rödt tecknade blesseuren". Sköldhållare är två vildmän bärande en spikkubba respektive en åskvigg. Hustrun var dotter till den danske kaptenen Christian Henrik von Finecke till Passow i Pommern och Näsbyholm i Skåne, vilket sistnämnda gods han ärvt av sin morbror, Jörgen Beck, och testamenterade till sin svärson.

Friherrevapnets blasonering bygger på en missuppfattning av det säregna Finecke-vapnet. Denna uradelsätt kom ursprungligen från Mecklenburg där medlemmar på 1200-talet var vasaller till furstarna av Werle. Den förde två störtade svarta vingar i silver, senare förenade med ett band som utvecklades till en bjälke samtidigt som vingarna blev en störtad örn utan huvud. En gren överflyttade till Vorpommern och senare till Danmark och Skåne. Åtten dog ut med Theodosius E F v F, som upprättade stamhuset Dallund på Själland till förmån för sin systerson, Carl Philip von Blixen-Finecke (1749—1829), som till ovannämnde Conrad Christopher. Denne fick 1794 svensk tillåtelse att skriva sig von Blixen-Finecke och upphöjdes 1802 i danskt friherrestånd med titeln baron af Blixen-Finecke och med här återgivna vapen.

(SKÖLD: Kvadrerad med hjärtsköld visande senare variant av stamvapnet. I: I silver en störtad svart huvudslös örn med blod droppande från halsen och överlagd med en bjälke schackrutad i rött och silver. II: I blått en åskvigg av guld. III: I rött ett lejon av guld. IV: I guld en sittande tillbakaseende svart örn.

HJÄLMAR: I: Krönt med blått och rött hjälmtäcke fodrat med guld och med sköldemärket från första fältet mellan två silverfanor på guldstänger som hjälmprydnad. II och III: Krönta med blått resp. svart hjälmtäcke fodrade med guld och med stamvapnets morianhuvud som hjälmprydnad.

SKÖLDHÅLLARE: Två vildmän stående på grön mark dexter bärande en klubba över axeln, sinister hållande en gyllene åskvigg.)

Från Carl Philips sonson, danske utrikesministern Carl Fredrik Axel Bror v B-F (1822—1873), härstammar ättens i dag fortlevande grenar. I sitt första äktenskap med Sofia Ankarcrone hade han sonen Fredrik, far till Carl och Hans, varav Carl är farfar till nuvarande huvudmannen, Dick v B-F, och Hans är farfar till uppgiftslämnaren, civilekonom, svensk friherre och dansk baron Gustaf von Blixen-Finecke, Tjusta gård, Rosersberg. En tredje gren härstammar från ovannämnde Carl Fredrik A B v B-F andra äktenskap med Augusta prinsessa av Hessen-Cassel.

Litteratur: Elgenstierna, Den introducerade svenska adelns ättartavlor, Sthlm 1925. Danmarks Adels Aarbog 1958. J. T. Bagmihl, Pommersches Wappenbuch, Stettin 1845—55. J. Siebmacher, Grosses und allgemeines Wappenbuch, Bd III, VI.

Konstnårsregister (Häfte 1-10 SVR)

Vapentecknare	Utfört vapen nr:
BOSTRÖM, GÖRAN	77, 80, 112
BRANGSTAD, STEN	96
BRITZE, FRIEDRICH †	35, 47, 159b
BRITZE, JOHANNES †	24, 127
ERIKSSON, OLOF	44, 61
ESCOTT, DAN	148
FRIEFELDT, DAVID	19
GILDERSTAM, BERTIL	18, 120, 131, 137
GREP, BRITA †	21
der HAGOPIAN, YERVENT och WREDING, E	132
HARJAPÄÄ, OLLE	158
HEDLUND, HUGO	25
HEIM, BRUNO B.	37, 59, 60, 67, 68, 119
KÄLDE, BENGT O.	7, 31, 34, 51, 65, 72, 81, 146, 156
LINDBERG, BÖRJE	49
von NUMERS, GUSTAF	55, 58
RANEKE, JAN	1, 2, 3, 5, 6, 8, 9, 12, 15, 16, 22, 23, 26, 27, 28, 30, 32, 36, 38, 39, 40, 41, 43, 45, 46, 48, 52, 53, 54, 57, 63, 64, 66, 70, 71, 73, 74, 75, 78, 79, 82, 84, 85, 86, 88, 91, 93, 99, 101, 102, 104, 105, 106, 108, 109, 110, 113, 114, 122, 128, 129, 133, 134, 136, 138, 139, 140, 141, 142, 144, 147, 149, 151, 152, 153, 154, 155, 157, 159a
RANTZAU, PAUL	92
ROSTOCK, OLE	56
SANDBERG-STOUGE, NIELS	124
SEDIVY, FRANZ	115
SKÖLD, SVEN	10, 11, 17, 69, 83, 100
TRÆTTEBERG, HALLVARD	97
WREDING, ERIC	116, 117, 121, 123, 135, 143
WULFF, AAGE	29, 42, 87
Redaktionen för SVR	4, 13, 14, 20, 33, 50, 62, 76, 89, 90, 94, 95, 98, 103, 107, 111, 118, 125, 126, 130, 145, 150

Vapenregister

Vapen	Nr	Vapen	Nr	Vapen	Nr
Achen	29	Giertz	156	Ohlin	20
Afzelius	57	Gilderstam	18	Oijens	80
Ahnhem	24	Glambeck	15	Onsberg	66
Alsøer	109	Glimne	30	Osterman	146
Amberg	86	Goos	110	v. Pfaler	55
Apelstig	151	Gran	59	Rambe	27
Arnebo	125	Grotze	83	Raneke	22
Atterbom	148	Hagemann	73	Rantzau	92
Aubert	90	der Hagopian	132	Rostock	54
Axeheim	137	Halbo	3	Rugsveen	150
Axmar	79	Hallström	40	Röding	70
Bennich	43	Hambert	122	Schambye	149
Benson	107	Hammar	126	Scharffenberg	139
Bergkvist	38	Hargeby	45	Scheffer	1
Bexell	118	Harjapää	158	Sevelius	28
Bjerkemo	78	Hasselberg	111	Sibbern	7
Bjurestam	65	Haxthausen	23	Sigurdh	155
Björkman	82	Hedegaard	33	Siöstedt	17
von Blixen-Finecke	159	Hedelin	31	Skeel	71
Boström	77	Hedlund	25	Skov	63
Brangstad	96	Heim	37	Stiernstedt	39
Braunerhielm	129	Heineman	115	Stolt	12
Brenner	36	Hesselroth	11	Stridh	144
Bretow	56	Heyerdahl	106	Suhr	67
Broberg (se Mantorp-B)		Heymowski	53	Svegelius	127
Brunsson	100	Ingvordsen	47	Syversen	147
Brynnel	21	Jessen-Klixbüll	87	Taylor	60
Byhr	6	Juel	134	Tennberg	61
Bågstam	8	Kappelgaard	124	Thornberg	85
Bökwall	51	Kezdy-Vasarhelyi	81	Thott	142
Cappelen	74	Krantz	76	Thrane	97
Carlenfelt	46	Kälde	34	Tralau	140
Cervin	5	Landahl	108	Ulfsax	52
Colbjørnsen	128	Lange	2	Verschuren	68
Colliander	152	Lansensfeldt	117	Verwohlt	84
Dahlerus	93	Leiborn-Hansson	95	Wahlström	131
Dahlstedt	64	Lindberg	49	Waldemarsson	35
Dannvik	114	Lindquist	26	Wallin	136
Djurberg	145	Ljusterdal	72	Waltré	116
Drakenheim	153	Lyshöi	75	v. Warnstedt	102
Edgren	120	Löwenhielm	154	Weggerup	50
Ehrensvärd	138	Löwenson	157	Wimaron	135
Ekström	123	Malé	143	Wrangel	141
Elfving	14	Malmros	105	Wright	88
Elfving	94	Mantorp-Broberg	62	Wulff	42
Engleson	130	Martensen	119	Wängmarke	98
Eriksson	44	Meurling	9	Zetterberg	121
Essén	99	Modéer	4	v. Zweigbergk	41
Falk	32	Moritz	13	Åberg	91
Friefeldt	19	Neumüller	113	Ahlin	10
v. Friesendorff	133	Nordenvall	103	Åkeby	101
Fürst	112	v. Numers	58	Örnklo	69
Garpenhed	104	Nyblom	48		
v. Gertten	89	Nymark	16		

Tillägg och rättelser

Tyvärr måste vi av utrymnesbrist avstå från att rätta de stavfel och språkliga misstag som en del av de danska och norska texterna är behäftade med. Vi hoppas att kollegor och uppgiftslämnare från våra grannländer vill ha överseende härmed och förlåta oss i de fall vi alltför grovt misshandlat deras språk. Vi inskränker oss i det följande till att korrigera några sakfel.

ARNEBO SVR 125-68

Vapnet må föras av alla bärande namnet Arnebo som har gemensam härstamning med uppgiftslämnaren. Uppgiftslämnaren har av SVR felaktigt uppgivits härstamma på såväl fäderne- som mödernesidan från Tyskland, Holland och Frankrike. Härstamningen från dessa länder inskränker sig till fädernesidan.

BEXELL SVR 118-68

Kontraktsposten Carl Emanuel Bexell stavade sitt namn utan bindestreck.

Litteratur: ... G Virdestam, Växjö stifts herdaminne, Växjö 1921-34 ... S Estborn, Från Taberg till Tranquebar. Levnadsteckning över biskop David Bexell, Sthlm 1940.

BOSTRÖM SVR 77-65

Hjälmtäcke och -bindel skall vara av tinkturerna svart och guld.

DAHLERUS SVR 93-66

Även andra varianter av vapnet finnes.

GLAMBECK SVR 15-63

Hjälmbindeln skall vara såsom på bilden: guld, svart, silver, svart och guld.

Beträffande härstamningen ger senare forskningar vid handen att stamröckan enligt Jordeboken troligen kan föras tillbaka till en Anders Peersen på Truelstorp under Bjellerup (ca 1480-ca 1550), far till Peer Andersen på Vester Bjellerup, far till Jens Peersen på V Bjellerup, far till Peder Jensen Kamper på V Bjellerup, far till den i texten nämnde Jens Pedersen på Lilla Bjellerup nr 6, som var nämndeman i Torna Häradsrätt, far till Jeppe Jönsson (1650-1699), hemmansbrukare och rusthållare på Lilla Bjellerup nr 12, som är uppgiftslämnarens farfars farfars farfars farfar.

GLIMNE SVR 30-63

Hjälmbindeln skall vara enligt texten: silver, blått, guld, blått, silver och blått.

HESSELROTH SVR 11-63

Släktledningen felaktig. Thorsten Hesselroths (1632-1669) farfars far var gårdägaren Arvid Jonsson (1520-1600) som var bror till Torsten på Dal och son till gårdägaren Jon (1490-1575). Angivna granskning och registrering av vapnet utfördes av hovkamreraren Arvid Berghman vid Riksheraldikerämbetet före 1950.

KRANTZ SVR 76-65

... Sven Peter Nilsson (1782-1857) ...

LANGE SVR 2-63

Hjälmbindeln på bilden skall vara enligt texten: guld, blått, guld, rött, guld och blått.

THOTT SVR 142-70

Senare forskningar tycks stödja en teori enligt vilken Näs-grenen ej skulle härstamma från Niels Aagesen Kyrning utan från dennes bror, Absalon (Axel) Aagesen, som var farfar till den i texten nämnde Axel Pedersen (far till Aage Axelsen m fl Axelsöner) samt dessutom även till Erik Pedersen. Denne skulle vara farfars farfar till Tage Ottosen Tott. Härigenom skulle uppgiftslämnaren få ytterligare ett led i sin härstamning från Tordo Akaesun.

WALDEMARSSON SVR 35-64

I vapenbildens hjälmprydnad har guldkanten på malteserkorset fallit bort. Skall vara enligt texten.

HERALDISKA FÖRLAGET
Erikslustvägen 42 J, 217 73 Malmö